

seria de autor

ALEXANDRU
LASCAROV-MOLDOVANU

Undeva, într-o sihăstrie...

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2014

Mulțumiri pentru sprijinul acordat în publicarea operei scriitorului Alexandru Lascarov-Moldovanu:

Doamnei Alexandrina Athanasiu și Domnului Profesor Liviu Franga.

Părintelui Arhimandrit Policarp Chițulescu, Director al Bibliotecii Sfântului Sinod și întregului colectiv al Bibliotecii Sfântului Sinod, pentru sprijinul acordat în consultarea bogatei Arhive „Al. Lascarov-Moldovanu”.

Muzeului Național al Literaturii Române, respectiv, Domnului Director Lucian Chișu, precum și distinsei Doamne conservator Eugenia Oprescu, pentru înlesnirea consultării Arhivei „Al. Lascarov-Moldovanu”.

Tuturor acelora care au păstrat, cu evlavie, manuscritele scriitorului și le-au dăruit B.S.S., M.N.L.R., B.A.R., B.C.U. Iași sau Bibliotecii Metropolitane București.

Prinos de recunoștință maicii starețe Daniela, de la mănăstirea Vladimirești, tuturor măicuțelor care-și amintesc de Tățunu, de fiul întru Hristos, Alexandru, pe care ele îl consideră un „înger”.

Recunoștința noastră, tuturor acelora care se vor alătura demersului pentru a completa cu manuscrite, scrisori, fotografii sau alte informații, biografia omului evlavios, a scriitorului creștin Alexandru Lascarov-Moldovanu.

Cuprins

<i>Un prim popas întru binecuvântare</i> (Livia Ciupercă)	9
Urcuşul	17
Obârşia	21
În înserare...	25
Peştera	30
Sfinţii...	35
Miezoptica	46
Pe culme	52
Despărţirea	58
Coborâşul	65

IV Peștera

Auzisem de ea mai înainte de a veni aici și doream să urc și eu pieptul muntelui și să văd locul în care ani mulți la rând stătuse sihastrul acela și se rugase lui Dumnezeu. Însuși preacuviosul Ilarion, pe drum, îmi spusese și el câteva cuvinte amintitoare: „Acolo și-a dus viața pustnicul din vechime adâncă, numele lui fiindu-se păstrat: Anatolie monahul... E cam greu de ajuns la peștera lui, da-vasăzică tot se poate ajunge dacă are cineva dorința aceasta...”

Urcând și eu spre peștera din coasta muntelui, cugetam că, într-adevăr, nu e prea lesne a ajunge la ea. O vreme am urcat, ajutându-mă cu un toiag și agățându-mă de crengile pe care le puteam prinde în cale. Dar când copacii nu se mai aflară și când rămase stânca goală, iar pe jos covorul de frunze uscate, cum și pietroaiele, mă făceau să alunec sau să mă împiedic, urcușul deveni, mai osebit pentru mădularele mele puțintel cam îmbătrânite, adevărată și apărătoare povară, pe care, la răstimpuri, credeam că n-o mai pot duce. Cugetam atunci la alte greutăți mari ale altora și, nemaiputând urca numai pe picioare, mă lăsam și în mâini, apucându-mă cu ele de iarbă, de pietre sau de rădăcini uscate și trăgându-mă spre peșteră, care, iată, la o smâncitură mai avară, mi se arătă aproape, în latură.

Undeva, într-o sihăstrie...

Mă ridicai pe picioare și privii... Parcă zburasem în văzduh, așa de adânc vedeam în vale așezarea mănăstirească: păreau toate niște jucării pentru uriași, iar zările se desfăcuseră larg, în toate părțile. Vedeam de acolo valuri-valuri de dealuri împădurite, alungându-se departe, într-o unduire care se oprea în ceața aburitoare a zărilor. Rămâneam uimit cum de putusem să urc atât de sus. Cerul era apropiat, iar lumina domoală a soarelului, căzând peste toate, dădea întregii priveliști o sclipire de legendă, de poveste. Parcă nu mai eram pe pământ. Parapetul de piatră goală se înălța încă mai sus, în spatele meu. Pe lături, prăpăstii, dinspre care urcau spre mine respirații pline de răcoare. Iar colea, aproape, peștera. O încăpere strâmtă în zidul muntelui. Se vedea de la prima privire aruncată asupra ei, că, în adevăr, acolo locuise ființă omenească. Era afumată. În piatra de la gură mai ales se vedea urma pe care fumul o lăsase, pe veci, în ea. N-o mai putuse spăla nici apele ploilor, și n-o mai putuse șterge nici bătaia vânturilor. Rămăsese semn că acolo vecuise ființa care știa să aprindă focul, adică omul.

Aplecându-mă ușor, intrai în ea. În fund, zării unele sfărâmături, care puteau fi rămășițe de oseminte, iar pereții peșterii, cum și întreaga ei încăpere, adevereau că aici respirase și trăise un om. N-aș putea spune lămurit de ce, dar simțeam că e așa.

Așezându-mă pe buza peșterii și privind fără țință spre depărtatele zări, cugetai la acela care stătuse atâția ani aici, singur, adică, vreau să zic, numai în tovărășia lui Dumnezeu.

Mă întrebam: „Ce va fi mâncat el?” și auzii domol în duh:

„A avut grijă Dumnezeu... I-a trimis prin mâini de îngeri hrană îndestul...”

„Ce tovarăși de singurătate va fi avut?” și iar auzii: „Jivinele și vulturii... care nu numai că nu se speriau de el, ci veneau și-i slujeau...”

„Cum își va fi petrecut el zilele și nopțile?” și iarăși auzii: „În rugăciuni neîntrerupte... Și când cobora jos la izvor, și când privea depărtările, și când se iveau zorile, și când venea înserarea, el se ruga... Dar, mai osebit, el se ruga în vremea nopții, când bolta cerului era aproape de tot, ținută în piroanele miilor de stele...”

„Însă când băteau ploile sau când urlau vântoasele, el ce făcea?” și glasul îmi răspunse: „Atunci el mulțumea lui Dumnezeu că-i trimite tovarăși de singurătate, apa și vântul, care-i cântau lui cele mai avântate melodii de slavă Celui Preaînalt, ca tot așa să fie și rugăciunea lui...”

„Dar pentru ce făcea el toate acestea?” și iarăși auzii: „Ca să ierte Dumnezeu păcatele lumii și pentru ca Numele Cel Sfânt să fie preamărit...”

„Și nu i-a fost lui urât aici niciodată?” și glasul îmi răspunse: „Numai când își vedea păcatul, lăcrăma și suspina, ca, pe urmă, rugăciunea lui să fie încă mai curată și mai lesne zburătoare spre cer...”

Atunci, am stătut în tăcere acolo, pe marginile stâncii și am căzut cu tâmpla în palmă, simțindu-mă atât de mic, atât de mic.

Cu mare greutate am putut să mă cobor de vale, în mănăstire ca mult mai greu decât la urcat. De zeci de ori era să-mi frâng gleznela, de zeci de ori era să mă prăbușesc în prăpastie. Ajutătoare mi-au fost pietrele și crengile. Când să ajung jos, pe cerdacul stăreției, mi s-a părut că o lumină mare se stinsese, cu toate că cerul era

limpede și strălucea cu putere. Mi s-a părut că mă coboram de undeva, din alte sălașuri, din altă lume.

Văzându-mă pe gânduri, preacuviosul Ilarion veni cu sfială spre mine, și-mi dădu întrebare:

- Ați ostenit?

Îi răspunsei:

- Da, părinte Ilarioane, mai ales cu duhul...

- Înțeleg - zise el, dând ușor din cap.

Și urmă:

- M-am urcat și eu de câteva ori acolo și m-am smerit foarte, cugetând la Anatolie...

Luând puțin popas în preajma mea, părintele Ilarion îmi spuse:

- Au vrut unii călugări preacuvioși, de pe vremuri, să-i ridice de acolo osemintele, de care nici om, nici jivină nu se atinseseră, cu toate că erau nepăzite... S-au urcat acolo cu un sicriaș a le așeza în el... Dar cu cât le culegeau, cu atâta ele se făceau ca de plumb în mâinile lor, iar când a fost să se ridice sicriașul, nu l-au mai putut ridica...

S-au lăsat izbiți de uimire și s-au smerit, rugându-se. Și, pe când stăteau ei de veghe în noaptea aceea, iată că, adormind puțin, li s-a arătat în vedenie însuși Îngerul Domnului ca în vechi, și le-a zis: „Deșertați sicriașul și lăsați-i sfintele oseminte acolo unde el a muncit și s-a rugat, că așa este voia Domnului...” Și aceia, după ce s-au trezit, au făcut așa precum le-a spus Îngerul Domnului. Când au dat să ridice sicriașul, el era ușor ca pana, de părea că însuși singur s-a săltat în mâinile lor. Și au așezat osemintele în fundul peșterii, ca acolo să-și aștepte ceasul cel cuvenit, al învierii...”

Și preacuviosul Ilarion își încheie scurta povestire, zicând simplu:

- Și iaca, așa a fost..

Pornind spre cine știe ce ascultare, părintele Ilarion mă lasă singur pe cerdac.

Și cugetul meu merse, copleșit de umilință, din nou spre Anatolie preafericitul și nu voiam să frâng firul, ci, mai vârtos, să mă las dus de caldul șuvoi. Alături de el, curgea în umbră și acela al aducerii aminte a păcatelor mele. Și, pe când acesta voia să mă tragă spre toate tristețile pământului, celălalt mă răpea și mă ducea în înalt. Am simțit atunci cum mă învăluie o bucurie. Bucuria nădejdiei că este iertare și pentru mine.

Dintr-odată, lumina soarelui mi se păru vie, cerurile, mai limpezi și sufletul, mai slobod.

Duhul lui Anatolie proteguia, din voia lui Dumnezeu, întreaga așezare de jos și, așa, și pe mine, fiul risipitor întors la casa Tatălui.